

Sobota
08. 08.

- 02 Stane se
- 03 Andrzej Wajda
- 04 Rozhovor: Slávek Horák
- 05 Filmový mix
- 06 Doporučujeme

Popel a dýmant
(režie: Andrzej Wajda, 1958)

Stane se

O klimatické krizi se v poslední době mluví hodně (ačkoli z určitých úhlů pohledu naopak málo), vždycky se ale dost sledují data – tedy jak moc všechno taje, o kolik je všechno teplejší a kdo má hlad. Film *Žal žen* (2020) na to jde ale úplně jinak, totiž přes emoce. Všimá si přitom především žen/matek, jejich obav a strachů. Jde vůbec celý problém řešit bez emocí? Film se promítá v Respekt stanu v 10:30 a po něm následuje diskuze, kterou moderuje přímo ředitelka LFŠ Radana Korená.

Chcete se seznámit? A víte jak na to? Přijďte ve 12:00 do Stanu ČT. Spolu s Milanem Krumlem, odborníkem na divoký svět televizní zábavy, se vydáte do světa virtuální lásky. Přednáška nabídne různé nápady a postupy, které se v televizních seznamkách používají a hlavně mají v zahraničí úspěch. A pozor, dojde i na bizáry.

Zajímá vás, co se dělo s Filmovou a televizní fakultou AMU v 60. letech? Dorazte v 13:30 do Klubu kultury 2. Více kateder, studijních programů i studentů, mezinárodní úspěchy... více už neprozradíme. O všem zasvěceně pohovoří badatel Petr Bednařík.

Mezi českým a židovským národem panuje silné a prastaré pouto. A nejde jen o Golema. Výstava s názvem *Záhadné pouto*, která vznikla k 30. výročí znovuoobnovení diplomatických vztahů mezi tehdejší Československem a státem Izrael, mapuje všechny události, které tenhle vztah definovaly. Dorazte na vernisáž v 16:00 do foyer Slováckého divadla.

Jakub Szantó patří k nejvýraznějším českým novinářům a zároveň je taky laureátem prestižní ceny Magnesia Litera. Napsal totiž knihu o Izraeli, Palestině a jejich obyvatelích, která je komplexním popisem místní složité situace. O všem povypráví v 18:00 v Dětském/literárním stanu.

Po diskuzích rozhýbejte tělo! Ale hezky, lyricky. Zpěvačka, houslistka a skladatelka Iva Bittová totiž ve 20:30 zahraje v Redside zóně Kolejní náměstí. Připojí se k ní akustické uskupení Čikori a garantujeme vám, že půjde o transcendentální zážitek.

Rychlovka Ivy Hejlíčkové

Jaký film, který není z vaší sekce, byste na letošní Filmovce doporučila?

Určitě izraelský *Foxtrot* (2017). To je podle mě tahle země v kostce – tragédie, komedie i absurdita v jednom.

Z jakého filmu jste naposledy odešla z kina?

Asi jsem masochista, ale z kina zásadně neodcházím, kdyžtak maximálně usínám.

Konibar, nebo bazén?

Rozhodně bazén.

Iva Hejlíčková je programová ředitelka LFŠ.

Přístup do Infobanky ČTK

Jméno: LFS

Heslo: 46.filmovka

Platnost přístupu: 7. 8. – 12. 8. 2020

Soutěž

Dnes se věnujeme Andrzejowi Wajdovi – klasikovi, který zasáhl do sedmi dekad polské kinematografie. A tak se ptáme: Které osobnosti českého či československého filmu se Wajdově vlivu nebo tematickému záběru blíží – a proč? Nejnápaditější odpověď vyhrává audioknihu *Adelheid* (2019) od vydavatelství Tympanum! Své odpovědi pošlete do dnešní půlnoci na mail filmoveлисты@lfs.cz.

Jak nezabloudit v Polsku

Všichni asi víme, že setkání s polštinou může být matoucí, proto není na škodu se čas od času znovu seznámit s těmi nejzrádnějšími falešnými přáteli (rozuměj zrádnými slovy, mezijazykovými homonymy či paronymy). S tímhle slovníčkem se ve vlasti Andrzeje Wajdy rozhodně neztratíte:

Chcete-li se vydat do Polska, musíte nikoli na **zachod** (západ), ale na sever. Budete-li si cestou potřebovat odskočit, nebojte se navštívit místo zvané **ubikacja** (záchod). Pár rad: **Bezcenna rzecz** (věc) není bezcenná. Právě naopak. Zatímco v Česku jsme každý skutečný, v Polsku je **skuteczny** (úspěšný) jen někdo. Stejně tak každý skutek neznamena **skutek** (úspěch), každý stav není **staw** (rybník) a každý stan není **stan** (stav). Tím se dostáváme k otázce ubytování v Polsku. Jen pro příznivce adrenalinových zážitků by atraktivní místo pro strávení noci představoval **karawan** (pohřebák), většina asi přece jen raději zvolí **ubikace** (nicméně s ubikacemi pozor – viz výše). Skutečně do tuhé ale přichází při domluvě s Polákem ohledně vybavení interiérů – zkuste si to vygooglit.

Andrzej Wajda: Polské národní svědomí

Člověk z mramoru (režie: Andrzej Wajda, 1976)

Jména jako Krzysztof Kieślowski, Roman Polański, Agnieszka Hollandová či v posledních letech Paweł Pawlikowski dávají jasně najevo, že polská kinematografie má řadu režijních osobností, o něž se může opřít. Žádná ze zmíněných person se ale důležitostí pro dějiny evropské kinematografie nevyrovná Andrzej Wajdovi. Jeho retrospektiva na letošní Filmovce přinese několik stylizovaných uchopení polské minulosti a zároveň i pomalejší, citlivější filmové básně. Dočkáme se tak hlubšího a komplexnějšího pohledu na motivy, jež se táhnou celou Wajdovou filmografií – hledání polské národní identity či střet jedince s uzurpátorským systémem.

Věčný hybatel

Když se na ale na chvíli vrátíme nohama na zem, musíme zmínit Wajdovu schopnost být po celou dobu u všeho důležitého. Na ohromující ploše půlstoletí se mu dařilo být součástí klíčových fází polské kinematografie, které vedle zásadního domácího měly velký ohlas i v zahraničí. Sem patří především Polská filmová škola ve druhé polovině 50. let, a pak Filmy morálního neklidu koncem 70. let.

Začátek Polské filmové školy koresponduje s Wajdovým vstupem na pole filmu. Jeho první díla mísila tematickou inspiraci italským neo-realismem s formálními inovacemi, jež v Polsku předběhly svou dobu. Tato éra světa přinesla třeba Romana Polańskiego a ukázala, že touha po odklonu od dogmatu sociálního realismu je ve východním bloku rozhodně nezanedbatelná. Nejznámějším kusem tohoto období je pak protiválečná freska *Popel a démant* (1958), jejíž častá symbolika je dodnes srozumitelná a inspirativní. Přemítání o padlých spolubojovnících nad sklenkami hořící kořalky nejen prozrazuje, kde sbíral Jan Hřebejk inspiraci k *Pelíškům* (1999), ale taky definuje polskou poválečnou rozladu a vnímanou ztracenost tehdejší mladé generace. O dvě dekady později to byl opět Wajda, kdo po boku začínajícího Krzysztofa Kieślowského a Krzysztofa Zanussiho nenechal na komunistické vládě nit suchou. Jeho *Člověk z mramoru* (1976) se stal symbolem debat, jak málo se socialistické vedení od proklínaných 50. let změnilo. Ani po pádu režimu ale Wajda na návštěvy do polské historie nerezignoval – životopisný *Walesa: Člověk naděje* (2013) či *Katyň* (2007) ob stojí jako připomínky, že Wajda až do své smrti před čtyřmi lety fungoval jako svědomí polského národa. Neuzavíral se však ani zbytku světa, o čemž svědčí třeba jeho zájem o japonskou kulturu – koncem 80. let dokonce pomohl s budováním krakovského muzea věnovaného specificky japonskému umění.

Obrazy a poetičnost

V tuto chvíli bychom mohli ocenit Wajdovu historickou důležitost i schopnost vznášet důležité otázky – a tím skončit. Jenže filmografie Andrzeje Wajdy, čítající kolem pěti desítek snímků, má i druhou stranu; subtilnější, poetičtější, méně okázalou, a tak i méně historicky připomínanou. Jenže bezesporu ne horší. Wajda se totiž zabýval i mnoha adaptacemi (nejen polských) literárních klasik, které však výrazně upravoval podle své vize. Byl si dobře vědom, že film je svébytné médium, a podle toho je s ním potřeba pracovat. Vždyť kdo potřebuje otrockou doslovnost? Wajda se navíc už během svých filmových začátků učil vyjadřovat obrazem, neboť komunistická cenzura pečlivě sledovala především dialogy; prostřednictvím vizuálu však bylo možno nejen sdělit více, ale navíc i kontrolní orgány obejít. Jak sám Wajda v jednom ze svých posledních rozhovorů v roce 2016 zdůrazňoval: „Nedělám filmy jen pro sebe, chci komunikovat s diváky. Jejich reakce jsou nakonec to nejdůležitější.“ Vrcholem tohoto přístupu je zřejmě *Země zaslíbená* (1974), před pár lety dokonce označená za nejlepší polský film všech dob. Adaptace románu Władysława Reymonta se vracela do průmyslové revoluce během 19. století a načrtla velmi znepokojivě podvrtné paralely mezi dehumanizovaným kapitalismem a socialistickým budováním těžkého průmyslu. Jakékoli režimy či společenské systémy jsou špatné, když zapo- mínají na samotného člověka.

Do tohoto ranku můžeme zařadit Wajdovy poetické opusy jako *Březový háj* (1970), *Veselka* (1972) či *Slečny z Vlčí* (1979). Jakkoli se jedná o díla různorodá svou vizualitou i tempem, v příbězích se obvykle hrdinové ocitají na venkovských statcích, na nichž následně dochází ke střetu různých sociálních vrstev i světonázorů. Wajda na půdorysu vytyčeném literárními či divadelními předlohami představil jak poctivou psychologickou drobnokresbu, tak i neprvoplánový pohled na mentalitu polské společnosti. Opakovaně též prokázal i velký cit pro stavbu mizanscény, použití světla a vedení herců.

Všechny tyto prvky zúročil i v jednom ze svých posledních filmů, nápaditěm a vrstevnatým dramatu *Puškovec* (2009). Prolínáním povídkové předlohy Jarosława Iwaszkiewicze s osobní zповědí jedné z nejslavnějších polských hereček Krystyny Jandy Wajda dokázal, že ani v deváté (a poslední) dekádě svého života nepřestal být vnímavým a inspirativním filmařem. *Mžítka* (2016), jež měly premiéru až po Wajdově smrti v úctyhodných 90 letech, vykreslují portrét malíře Władysława Strzemińskiego a dávají tak vzpomenout na další z Wajdových vášní – silný vztah k malířskému umění, jímž se pro množství scén ve svých filmech inspiroval. Wajdovy filmy jsou jako Möbiova páska snoubící poetiku a politiku do neoddělitelného a přitom v obou rovinách extrémně silného spojení.

Slávek Horák: Svědomí každý nejsnáz ošidí

Foto: Marek Malůšek

Díky debutu *Domácí péče* (2015) si moravského rodáka Slávka Horáka všiml i časopis *Variety*, jeho druhý film *Havel* (2020) zase patří k nejdiskutovanějším českým filmům roku. Právě portrét dramatika, který se stal prezidentem, včera slavnostně otevřel letošní Filmovku.

Co pro vás znamenalo zahajovat Filmovku?

Je to velká radost, protože jsem rodák z Uhersko-hradištska, do dvaceti let jsem žil v Napajedlech a hodně jsem tady toho prožil. Cítil jsem se jako sportovec, který hraje před domácím publikem.

Letošní ročník ovlivnila koronakrise. Jak se současná situace dotkla filmu *Havel*?

Když v březnu přišla korona, už jsme film stříhali, takže jeho dokončení to nijak nezasáhlo. V květnu jsme měli film hotový, a to už jsme museli začít řešit jeho nasazení. Náš původní plán byl premiérovat na Mezinárodním filmovém festivalu Karlovy Vary, a potom ho dát do kin, tak jak tomu bylo s *Domácí péčí*. Najednou se ale festival ve Varech zrušil, kina se zavřela a po jejich otevření byla návštěvnost nízká. Všechno jsme to sledovali a zvažovali různé možnosti, třeba i premiéru o rok odložit. Ve výsledku jsme se ale shodli, že film už nasbíral nějakou energii a že budeme ti odvážní, kteří i za cenu nižších čísel dají do kin něco, na co snad bude radost chodit. Za dva týdny máme 85 tisíc diváků, což je na tuhle dobu bezvadné.

Ztěžuje korona i cestu filmu do zahraničí?

Já doufám, že mu současná situace spíš pomůže. Na jednu stranu nejsou festivaly, ale zase se neuvádí moc filmů, a tím pádem je větší šance být víc vidět. Doufáme, že se díky tomu prosadíme.

Jak myšlenka na zahraničního diváka ovlivnila volbu hrdiny filmu *Havel* a zpracování jeho osudu?

Naprosto zásadně. Chtěli jsme, aby ten film fungoval celosvětově, ostatně Havel byl osobností známou po celém světě. Proto jsme věděli, že se nemůžeme spoléhat na to, co lidé vědí o politických poměrech v Československu, vlastně ani na to, co ví o samotném Havlovi. Drtivá většina zahraničního i českého mladého publika ho zná jenom jako prezidenta a období, o kterém vyprávíme, je pro ně úplné tajemství. Z toho jsme vycházeli a z toho podle mě trochu pramení i určité nedorozumění s částí české kritiky, která nám vyčítá, že je film příliš jednoduchý

a přehledný. To je úmysl. Chtěli jsme, aby si ten příběh mohl prožít divák kdekoli na světě. Tak by měl podle mě fungovat každý film.

Snímek ale také provázají vášně spojené přímo s osobou Havla. Byl jste na to připraven? Po *Domácí péči* se asi zdravotní sestry tak často neozývaly s tím, že jste je vykreslil jinak...

No, nějaké se ozvaly... U *Havla* jsme si byli vědomi faktu, že takové reakce přijdou. Jsou rozprostřené od adorace až po odmítání Václava Havla s tím, že jsme neukázali dost jeho negativních stránek. I kdybychom hledali způsob, jak potěšit všechny, tak bychom ho nenašli, protože univerzální divák neexistuje. Naše jediné vodítko tak bylo udělat film, na který bychom chtěli jít do kina my.

Vnímáte všechny reakce na film?

Čtu si je. Často v nich najdu podnětné věci. Když nám napíše kritiku Mirka Spáčilová, kterou respektuju, beru to jako názor a její výhrady mi připadají konstruktivní. Není to výkřik člověka o jeho vztahu k Václavu Havlovi.

Máte oblíbený životopisný film?

Ani ne, moc je nevyhledávám. Mnoho biografických filmů mě bavilo, aniž bych věděl, že jde o životopis. Netýkaly se totiž lidí, kteří by byli výrazně slavní. Chtěli jsme, aby Havel fungoval podobně. Jako dobrý film i pro ty, kteří by nevěděli, že jde o skutečnou osobu.

V rozhovoru s Mirkou Spáčilovou jste souhlasil s tím, že Havel je vlastně romance...

Romantická linka je ve filmu podobně silná, ne-li silnější než ta politická. Pro mě jsou vztahy Havla k ženám stejně výjimečné a originální jako jeho politické působení.

Podle mě chce váš příběh vyprávět hlavně o svědomí.

Buď můžete začít psát scénář s tím, že máte jasné téma, kolem kterého příběh postavíte. Nebo máte stejně jako my zajímavý příběh a teprve během jeho zpracovávání najdete téma, na které se zaměříte. Když jsme film psali, byly měsíce, kdy jsme ještě nevěděli, o čem to doopravdy bude. To se nám postupně vylouplo. Havlův nejsilnější přínos vidím v tom, že své svědomí bral vážně, vlastně čím dál vážněji, a považoval ho za nejvyšší míru všeho. To je velice silné a originální, protože to dělá málokdo. Svědomí každý nejsnáz ošidí, protože do něj totiž nikdo jiný nevidí.

S Havlem jste strávil v podstatě pět let života. Změnil se nějak váš názor na něj?

Spíš se vykrystalizoval a zpřesnil, prokreslil se na více úrovních. Taky jsem si chronologicky přečetl všechny jeho divadelní hry. Byl jsem překvapený, jak dobré a živé pořád jsou. S hlasy, že byl slavný hlavně kvůli tomu, že byl zakázaný a protože byl brán jako exotika z východu, nesouhlasím. Byl slavný dávno předtím, a kdyby navíc ty hry nebyly fakt dobré, nepřežily by dvě sezóny. Znovu jsem ho tedy objevil jako výborného dramatika. A bylo to potěšení.

Začátek v duchu vnitřní síly

„Žádná Filmovka v novodobé historii nevznikala tak těžko jako ta letošní,“ dozvěděl se zaplněné a rouškami obležené Kino Hvězda hned na začátku slavnostního zahájení 46. ročníku. Dojatá ředitelka LFŠ Radana Korená zmínila, že podpora kultury v těchto nelehkých dobách je velmi důležitá. „Přípravy testovaly, jak jsme vnitřně silní – a toto osobní testování dopadlo na jedničku s hvězdičkou. Filmovku chystají lidé, kteří mají silná a otevřená srdce; stejně jako ti, co na ni jezdí.“

Dlouho se tleskalo realizačnímu týmu, který za letošním ročníkem stojí. „Vidět dobrý film je lepší než sex,“ navnadil návštěvníky Filmovky programový ředitel Jan Jílek. Na pódiu se postupně ocitli i Michal Zachar, obchodní ředitel společnosti Redside, letošního hlavního partnera, či starosta Uherského Hradiště Stanislav Blaha.

Po slavnostním zahájení následovala projekce nového snímku *Havel* (2020), který uvedla delegace v čele s režisérem filmu Slávkem Horákem. „Málo se ví, že tento film dělali skoro sami Jihomoraváci,“ představil svůj tým představovat rodák z Napajedel. Ten reprezentoval spisovatel Rudolf Suchánek, dramaturg Jan Gogola st. a kameraman Jan Šťastný. Pouze hlavní herec Viktor Dvořák nepochází z Moravy, což mu však za jeho filmový výkon může být odpuštěno.

Mojmír Sedláček

Film byl u toho: Řím jako dějinný milník

Řím, otevřené město (1945) Roberta Rosselliniho patří mezi nejvlivnější díla světové kinematografie. Přitom se s ním ani s jeho režisérem nesetkáváme v českém prostředí zdaleka tak často jako s tvorbou jiných italských autorů (Fellini, Visconti, De Sica), která byla vydána na DVD a nebo ji Česká televize čas od času reprizuje. Využijte příležitosti spatřit tuhle klasiku poprvé/znovu (nehodící se škrtněte) na plátně a tradičně se v duchu Filmovky dozvíte i něco víc.

Příběh filmu *Řím, otevřené město* proslulého tím, že upřel svůj pohled zpět k obyčejným lidem a skutečným situacím, a je proto považován za iniciační dílo „nového realismu“, se ve skutečnosti začal psát již dlouho před jeho samotným vznikem. Veristická umělecká tradice zapustila své kořeny na apeninském poloostrově v druhé polovině 19. století s díly literárními (Giovanni Verga) i hudebními (Giacomo Puccini), aby brzy pronikla i do rodícího se filmového umění (Nino Martoglio). Její další rozvoj zastavili do čela státu nastoupivší fašisté, kteří se snažili umělce směřovat od skutečných problémů k vyumělkovaným příběhům z prostředí vyšší společnosti. Nicméně už během druhé světové války se objevilo několik vlastovek předznamenávajících návrat filmařů do reálných italských měst a vesnic, mezi nimi například i debut Luchina Viscontiho *Posedlost* (1943). Rossellini v téže době také natáčí své první celovečerní filmy, z nichž mýty snad už prosvítá snaha o autenticitu, její tenké paprsky ale pohltila fašistická ideologie, které režisér své válečné příběhy zaprodal. Na druhou stranu barikády se však postavil ještě před koncem války, když začal dva měsíce po osvobození Říma natáčet v jeho ulicích své zásadní dílo na hony vzdálené nejen nenávisťným ideologiím, ale i všemu schematickému včetně dobových konvencí filmového vyprávění. Víc než jasný umělecký záměr mu cestu udávaly jeho instinkty a nepříznivé podmínky skoro-poválečné Itálie, v nichž svůj film natočil. Právě okolnostmi vynucené postupy (angažmá neherců, natáčení v plénu) však na dlouhou dobu definovaly to, co si představujeme pod realismem ve filmu. Otřesná zkušenost s druhou světovou válkou si vyžádala revizi dosavadních úvah o umění a jeho funkci a film byl (nejen díky) Rossellinimu u toho.

Přestože majoritu italské produkce tvořily nadále konzumní únikové filmy, které se těšily podstatně větší oblibě diváků i podpoře distributorů a státu než ty neorealistické, *Řím, otevřené město* se stal senzací. A nejen v Itálii, kde obsadil přední příčky žebříčku divácké návštěvnosti filmů, nýbrž i v USA, kam po válce začala intenzivněji pronikat evropská filmová kultura. Víc o kontextu vzniku díla a jeho významu prozradí dramaturg sekce „Příběh jednoho filmu“ Aleš Říman během své přednášky.

Jan Bergl

Láska k filmům i udržitelnosti

Novým hlavním partnerem letošní Filmovky je investiční společnost Redside, která se už poměrně dlouho zajímá o zelenou energii a společenskou odpovědnost firem. Její obchodní ředitel Michal Zachar vysvětluje, že spolupráce s Filmovkou tak byla celkem jasná volba.

V čem si jsou Filmovka a Redside blízké?

Máme rádi filmy! Filmovku vnímáme jako skvělý festival, který má dlouholetou tradici. V Redside se také držíme dlouhodobé strategie, která se nám po léta osvědčuje. Od začátku nám bylo zapálení týmu Filmovky sympatické, protože se stejnou energií děláme práci i my. No a samozřejmě nás velice těší, že i navzdory všem omezením se i díky nám letošní Filmovka nakonec uskuteční.

Na Filmovce letos můžeme navštívit Redside stánek. Co tam na návštěvníky čeká?

Máme připravenou soutěž, chillout zónu a domácí limonádu. V neposlední řadě se návštěvníci Filmovky mohou dozvědět něco málo o Redside.

A čím se tedy vaše společnost zabývá?

V Redside se staráme klientům (a také nám) o peníze, které jsou investovány v našich fondech – dva největší jsou nemovitostní fond NOVA Real Estate a „zelený“ fond NOVA Green Energy.

Proč jste se rozhodli zrovna pro udržitelnou energii?

V udržitelné energii vidíme budoucnost, a to nejen z pohledu zhodnocování nám svěřených investic. Profilujeme se jako společensky odpovědná firma a zelená energie nám do tohoto konceptu skvěle zapadá.

Na co se vy osobně na Filmovce nejvíc těšíte?

Na to, že po posledních měsících budeme moci opět vyjít ven, pobavit se, zajít do kina na film a užít si příjemné letní dny.

Tereza Krobová

nahoře: Ředitelka LFŠ Radana Korená
a obchodní ředitel Redside Michal Zachar
dole: Během slavnostního zahájení se tleskalo vestoje
i starostovi Uherského Hradiště Stanislavu Blahovi
foto: Marek Malůšek

Doporučujeme

Dunaj vědomí
→ Reduta, 15:00

„Hudba jako hledání vesmíru v sobě.“ To je motto českého hudebního dokumentu *Dunaj vědomí* (2019). Film plující do rumunského Banátu na vlnách hudby kapely Dunaj, populární hlavně v 90. letech, naplňuje žánr tzv. river movie. Jak už napovídá název, jedná se o plavbu očistného typu, kde voda smývá, co je potřeba nechat za zády. Neshody je tak možné nebo nutné shodit do vody. Návrat legendární kapely protkaný reflexemi minulosti, osamělostí, smrtí i setkáním s bývalou členkou Ivou Bittovou slouží jako poetický obraz neodmyslitelných, křehkých pout jedné kapely, ale i režiséra snímku, jehož nálada ve 13 letech stála a padala na tom, jestli už konečně budou mít ty „elpička“ Dunaj & Bittová. Od té doby je prý střeží až dodnes. „Neotřelost a tajemný svět dotýkající se něčeho uvnitř mě uchvátily a naměrovaly,” říká.

Alice Krajčírová

Příběhy z kaštanových lesů
→ Sportovní hala, 16:00

Možná se vám stejně jako mně už někdy stalo, že se vám zasekly hrábě v koruně kaštanu. Najednou se na neurčito zastaví čas. Ptáte se stále dokola lidí, jestli by vám je pomohli sundat, ale nikdo není dostatečně vysoký a nikam to nevede. Tak jen stojíte bezradně pod stromem a vše se periodicky opakuje, dokud hrábě skoro kouzlem nesundáte a tím skončí váš film. Podobně jsem se zasekla u *Příběhů z kaštanových lesů* (2019), které se svým éterickým pohádkovým vyprávěním nesou na vlně melancholie lidí žijících kdesi na pomezí Slovinska a Itálie – zároveň jakoby snad žili mimo svět. Což vlastně ve výsledku i žijí, podobně jako chmýří poeticky se vznášející v prostoru vzpomínek truhláře Maria. Možná někdy přistane, a možná taky ne.

Alice Krajčírová

Puškvorec
→ Kino Mír, 18:00

„Všechno může být vyjádřeno konverzací. Když vidím popisy, hned knihu odkládám,“ popisuje naivní mladík svou nelibost k lyričtějším pasážím uměleckých děl. Andrzej Wajda se v tomto vrstevnatém, záměrně zcizujícím dramatu sice nevyhýbá citlivějším pasážím, avšak jádro díla tentokrát tkví ve slovech – a to i těch, které vlastně nejdou vyslovit. Wajdova oblíbenkyně Krystyna Janda využila svých deníkových zápisů, v nichž vzpomíná na svého nedávno zesnulého manžela, známého kameramana Edwarda Kłosińskiego. Zároveň však Wajda adaptuje i tklivý melodramatický příběh o odkvétajícím mládí, ve kterém Janda hraje hlavní roli. Díky silné režii se však daří ukočírovat obě zcela odlišné linie, postavené na jiné náladě i vizualitě. Někdy je realita natolik silná a zdrcující,

že sebenápaditější fikce vedle ní vypadá jako chudá příbuzná. V těchto dvou příbězích o životě a smrti si to můžete ověřit.

Mojmír Sedláček

Amerikánka
→ Slovácké divadlo, 19:50

Pokusy o vytvoření autentického „filmu pravdy“ jsou tu s námi nejpозději od konce padesátých let minulého století. S úplně novým pojetím autenticity přichází Viktor Tauš, který se letos pod vlivem okolností rozhodl svou divadelní hru v reálném čase a jediném záběru přenést do našich domovů. *Amerikánka* není filmem ani obyčejným divadelním záznamem, ale stvořením úplně nového druhu, ve které silný životní příběh Emy Černé interpretuje prostřednictvím hereckých výkonů dvojice Křenková-Ramba, fluidního nepřerušovaného záběru kamery Martina Douby a všeho, co její objektiv spatří. Dnes večer vstoupí

tento projekt i do kin a plátno v sále Slováckého divadla se stane oknem do prostoru bývalé dětské léčebny, v níž představení proběhne. Nenechte si ujít příležitost být u toho.

Jan Bergl

Tajný život Waltera Mittyho
→ Klub kultury 1, 21:30

V našich představách můžeme být kýmkoli kdykoliv a kdekoli. Hrdinný kovboj zachraňující překrásnou dívku, pilot pronásledující nacistická letadla či kapitán riskující život, jen aby dovezl loď do přístavu. Co když se ale sny stanou skutečností? Věčný snilek Walter Mitty, kterému život ovládají jeho matka a snoubenka, se po setkání s tajemnou dívkou v zeleném zaplete do

případu hledání korunovačních klenotů. Rázem se stává terčem skupiny mužů, kteří se při cestě za pokladem nebojí zabít. Komedialní snímek natočený v barvách Technicoloru chytře využívá talentu komika Dannyho Kaye a dává mu opravdu velký prostor k vyjádření. Snové sekvence si dělají legraci z mnoha filmových klíšé a vzhledem k roku výroby zde nesmí chybět ani několik komických pěveckých čísel, z nichž část napsal sám Kaye.

Jana Bočková, ČTK

Domino
→ Sportovní hala, 23:59

Asi první film, ve kterém člověk nechce Keiru Knightleyovou sadisticky zavraždit. Naopak, tady vraždí ona. Příběh modelky, která se stane lovkyní lidí, nepůsobí zrovna jako intelektuální opus, o to tady ale ani nejde. Obligátně epileptická a frenetická režie Tonyho Scotta, kousavý scénář a nepatrné náznaky podvrtné ironie dělají z *Domina* (2005) film, který stojí přesně uprostřed mezi geniálním experimentem a totálním brakem vhodným tak na odpolední televizní reprízu. V každém případě se člověk po dokoukání cítí vyždímaně jako po užití směsi kokainu, LSD a ampulky chlapácké esence. Ačkoli to působí jako parodický pánský lunapark, je v tom i dost zvláštního ženského machismu. Když ho tam tedy chcete hledat. Protože když se holky baví, chlapi šoupou nohama.

Tereza Krobová

Dominik Tománek, ČTK

Festival plný dilemat

Filmovka nám opět začala! Vzhledem k událostem posledních měsíců je to zázrak, ale o to větší prožitek to letos bude. Konečně můžeme opustit naše kobky, nahradit je prosluněnými dny v Hradišti a malé monitory počítačů vyměnit za velká plátna potměných sálů. Samozřejmě zase přijdou dilemata v podobě priorit a výběru programu. Priority tentokrát ovšem nebudou životní, ale festivalové. Občas je docela složité najít tu ideální dělící čáru mezi alkoholem a filmem. A pak přichází vůbec to nejtěžší: Vybrat si ten správný film. Po hodinové analýze celého programu vyrazíte na „ten pravý“, a když vylezete z kina, potkáte kamaráda, který za tu dobu stihl filmů pět. Jak je to možné, neví ani on sám a jeho schopnosti by mu mohla závidět i Hermiona s obracečem času.

Často je potřeba zohlednit i prostor, ve kterém se daný film vysílá. Nemusí nutně jít o přítomnost klimatizace, ale je potřeba zohlednit i faktor pohodlnosti sedaček. Z osobní zkušenosti nedoporučuju večerní projekce v Kině Hvězda. Mix vína, únavy, klimatizace a měkkých židlí vás totiž může lehce zradit a vy usnete dřív, než stihnete jakkoliv reagovat na dění na plátně. Nejde ani tak o vás, ale co chudáci ostatní diváci, kteří musí poslouchat vaše chrápání uprostřed milostné scény!

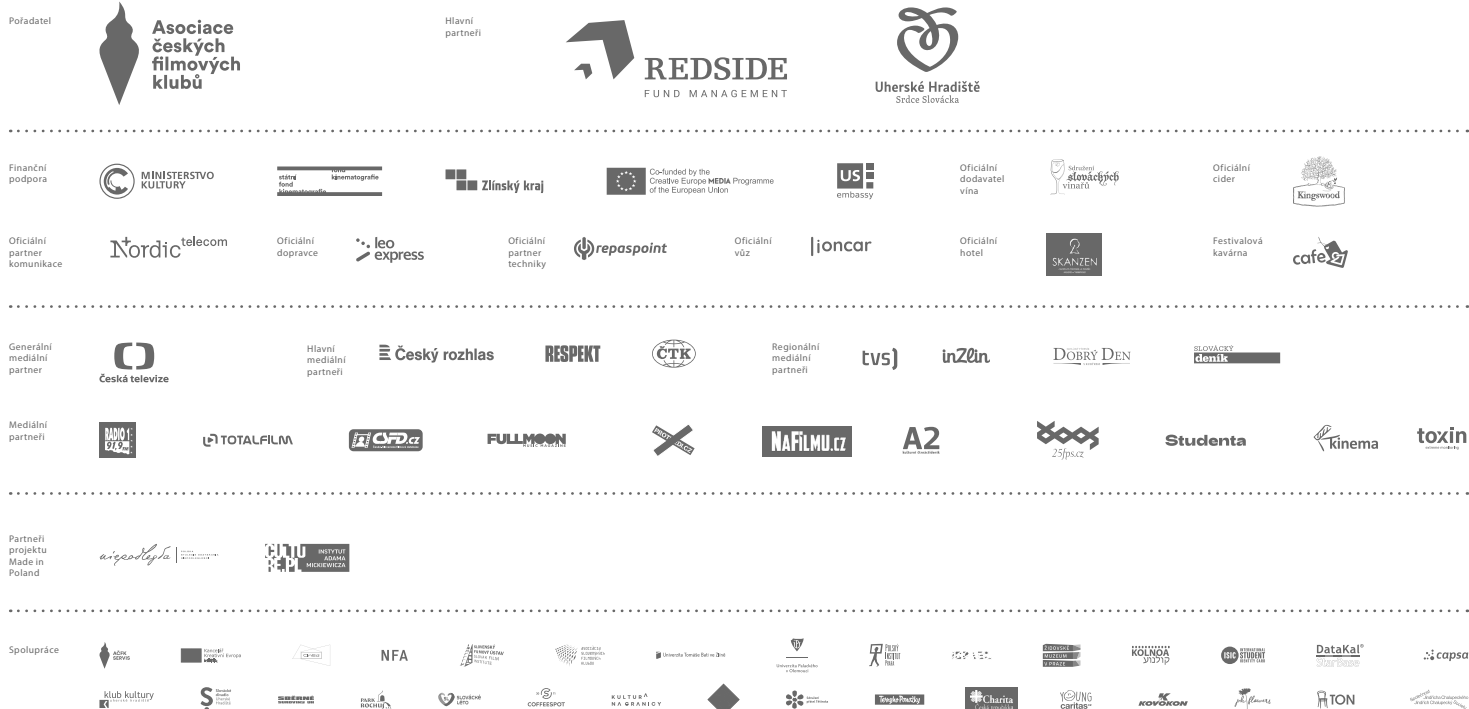
Nakonec na tom ale stejně nezáleží, protože Filmovka je místo, kde můžeme hodit vše za hlavu a vstřebávat přítomnost okamžiku. Zaspát pár ranních projekcí, a poté toho litovat. Říct: „Dopiju a jdu!“ a ráno nadávat na svoji nedostatečně silnou vůli. Vyškrábat se z postele/stanu/škarpy a celý proces zopakovat. Tentokrát ovšem obohacený o zajímavou přednáškou anebo film ze země, o které jste ani nevěděli, že existuje. A přesně o tom Filmovka je.

Investice do příběhů

redsidefunds.com

Filmové listy pro vás připravili:
Tereza Krobová (šéfredaktorka), Mojmír Sedláček (zástupce šéfredaktorky), Jan Bergl,
Alice Krajčirová, Iva Přivřelová (redaktor a redaktorky), Jana Václavíková (korektorka),
Markéta Steinert (grafika), Gabriela Knýblová (szaba), Agentura NP (tisk).

●	08:30	Sportovní hala	Meky	C	úvod: Ondřej Moravec	80	Česká republika, Slovensko	2020	✓		A
●	09:00	Kino Hvězda	Veselka	Hi	úvod: Petr Vlček	102	Polsko	1972	✓		AČFK
	09:30	Dětský/literární stan	Malí fotografové	DP		180					C
●	09:30	Klub kultury 1	Ikarus. Legenda o Mietku Koszovi	S	úvod: Petr Vlček	117	Polsko	2019	✓		Česko-Slovensko
	10:00	Šapitó Skautského institutu	Rozcvička: Zdar a sílu!	DP		60					DP
●	10:00	Kino Mír	Cinema16 A	PS	úvod: Ondřej Moravec	73	Francie, Itálie, Německo, Rakousko, Švédsko, Velká Británie		✓	15+	Doprovodný program
●	10:30	Respekt stan	Žal žen	OP		92	Česká republika	2020	✓		Hi
	11:00	Šapitó Skautského institutu	Brunch s hostem: Založ SI fórum	DP		60					Historie
	12:00	Respekt stan	Klimatická krize versus naše emoce	OP	host: Andrea Culková, Zdeňka Voštová, Jiřina Trojánková, Alžběta Franková, Alexander Ač, Petr Baroch	60					Ho
	12:00	Stan ČT	Televizní seznamky	PC	host: Milan Kruml	60					Hosté
●	12:00	Slovácké divadlo	Člověk z mramoru	Hi	úvod: Petr Vlček	161	Polsko	1976	✓		L
●	12:30	Sportovní hala	Tel Aviv v plamenech	S	úvod: Jan Jílek	96	Belgie, Francie, Izrael, Lucembursko	2018	✓		Letní kino
●	13:00	Kino Hvězda	Buster Keaton 1: „Začátky“ i začátky (hudba: Tomáš Knořlíček)	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš, Viktor Palák	89	USA		✓		OP
	13:00	Šapitó Skautského institutu	Poledňák: Relax, hry a DIY	DP		120					Odborný program
●	13:30	Klub kultury 1	Národní třída	C	host: Štěpán Altrichter	91	Česká republika, Německo	2019	✓	15+	PC
	13:30	Respekt stan	Diskuze k výstavě Vietnam Stories aneb Jak se žije Vietnamcům v ČR	OP	host: Do Thu Trang, Tereza Freidingerová, Mai Ngoc Minh	90					Program České televize
	13:30	Klub kultury 2	60. léta na FAMU jako symbol změny	OP	host: Petr Bednařík	90					PS
	14:00	Stan ČT	Prvních pět let televise	PC	host: Daniel Růžicka	60					P.S.
●	14:00	Kino Mír	Showrunners: Jak se řídí seriál	S	úvod: Jana Jedličková	88	USA, Irsko	2014	✓		S
	14:00	Dětský/literární stan	Divadlo Kampa: O psu PES	DP		45					Současnost
	15:00	Šapitó Skautského institutu	Akční občan	DP		60					
●	15:00	Reduta	Dunaj vědomí	PS	host: David Butula, Jan Hubáček, Iva Bittová, Vladimír Václavěk	83	Česká republika	2019	✓		
	15:30	Dětský/literární stan	Animační dílny	DP		60					
	15:30	Respekt stan	Karel Havlíček (diskuse)	PR	host: Karel Havlíček	90					
●	16:00	Sportovní hala	Příběhy z kaštanových lesů	S	úvod: Kamila Dolotina	82	Slovensko, Itálie	2019	✓		
	16:00	Slovácké divadlo	Záhadné pouto	DP		30					
	16:00	Smetanovy sady	30 dní	DP		120					
	16:00	Stan ČT	Klaus střídá Gottwalda aneb Jak se Češi (ne)vyrovnali s komunismem	PC	host: Jakub Adamus, Jakub Hošek	60					
	16:00	Klub kultury 2	Domy Andrzeje Wajdy	OP	host: Rafał Syska	90					
●	16:30	Slovácké divadlo	Údolí včel	Ho	host: Vladimír Körner	96	ČSSR	1967			
●	17:00	Kino Hvězda	Helmut Newton: Nestoudná krása	A	úvod: Jan Jílek, Silvie Suchnová	89	Německo	2020	✓	15+	
	17:00	Šapitó Skautského institutu	První pomoc	DP		120					
●	17:30	Klub kultury 1	Modelář	C	úvod: Ondřej Moravec	105	Česká republika, Slovensko, Slovensko	2020	✓		
	17:30	Respekt stan	Až zařve lev: Ze zákulisí vzniku filmu	OP	host: Jan E. Svatoš, Romi Straková	90					
	18:00	Stan ČT	Vybudovat, uspět a zlikvidovat	PC	host: Jana Čížková	60					
●	18:00	Kino Mír	Puškvorec	Hi	úvod: Petr Vlček	83	Polsko	2009			
	18:00	Dětský/literární stan	Jakub Szántó: Z Izrastiny s láskou	DP		60					
	19:00	Foyer Klubu kultury	Jindřich Štreit: Vietnam Stories aneb Jak se žije Vietnamcům v ČR	DP	host: Do Thu Trang, Jindřich Štreit	30					
●	19:00	Reduta	Free Cinema 1	Hi	úvod: Iva Hejlíčková	86	Velká Británie		✓		
	19:30	Respekt stan	Prezentace nových filmů	PR		90					
●	19:50	Slovácké divadlo	Amerikánka	PS	úvod: Iva Hejlíčková	95	Česká republika	2020			
●	20:00	Sportovní hala	Supernova	S	úvod: Maciej Gil	78	Polsko	2019	✓	15+	
	20:00	Stan ČT	Videostop	PC		90					
	20:30	Redside zóna Kolejní n.	Iva Bittová a Čikori	DP		90					
	21:00	Kino Mír	Slam poetry exhibice	DP		120					
	21:00	Šapitó Skautského institutu	Jednou skautem - navždy skautem	DP		60					
	21:00	Dětský/literární stan	Hornácká cimbálová muzika Petra Mičky	DP		180					
●	21:00	Kino Hvězda	Adelheid	Ho	host: Vladimír Körner	99	ČSSR	1969	✓		
●	21:30	Klub kultury 1	Tajný život Waltera Mittyho	Hi	úvod: Michael Málek	110	USA	1947	✓		
●	22:00	Letní kino Smetanovy sady	Maratón studentských filmů 2020	PC		240					
●	23:00	Reduta	25 km/h	A	úvod: Ondřej Moravec	116	Německo	2018			
●	23:00	Redside zóna Kolejní n.	Poslední aristokratka	L		110	Česká republika, Slovensko	2019	✓		
	23:30	Klub Mír	DJs Ghándi, Redcliff & Spord (Acidelika, Spiritual Sound System / Praha)	DP		270					
●	23:59	Slovácké divadlo	Cesta domů	S	úvod: Kamila Dolotina	96	Ukrajina	2019	✓	15+	
●	23:59	Sportovní hala	Domino	S	úvod: Jiří Fligl	128	USA	2005	✓	15+	

80

Veškerý program včetně odborného je veden v českém jazyce, případně tlumočen, projekce doprovází české titulky.